

Arrest

nr. 205 695 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 11 januari 2018 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op 12 januari 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"Aan de Heer:
[...]

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 11/01/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

hij heeft zich schuldig gemaakt aan bendevoorming - aanstoker of hoofd; diefstal met geweld of bedreiging; bij nacht; gewone diefstal; heling; met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken; door twee of meer personen; met gebruik of vertoon van wapens, feiten waarvoor hij op 30/06/2015 werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Gent tot een definitieve geworden gevangenisstraf van 8 jaar.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde

In zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 08/01/2018 heeft betrokkene verklaard geen familieleden in België te hebben, de artikel 8 EVRM is dus niet van toepassing.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 15 jaar proportioneel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Blijkens het rechtsplegingsdossier werd het beroep betekend aan de verwerende partij op 5 maart 2018. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de verwerende partij de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier bezorgt, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij heeft haar nota in casu slechts ingediend op 25 mei 2018, wat ruimschoots buiten de voormelde termijn van acht dagen is.

Conform artikel 39/59, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet wordt de nota dan ook ambtshalve uit de debatten geweerd. De verwerende partij verzet zich ter terechtzitting niet tegen deze vaststelling.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een tweede middel onder meer een schending aan "van het hoorrecht van artikel 41 Handvest". Hij verschaft in deze onder meer volgende toelichting:

"In de beslissing wordt gesteld dat in de vragenlijst hoorplicht ingevuld op 8.1.2018 verzoeker verklaart dat hij geen familieleden heeft in België en artikel 8 EVRM bijgevolg niet van toepassing is.

De beslissing verengt artikel 8 EVRM tot het hebben van familieleden, terwijl dit artikel een veel ruimer begrip dekt, met name ook andere relaties en in het algemeen het privéleven.

De loutere verwijzing naar vermelde vragenlijst evenmin naar de inhoud ervan beantwoordt aan het begrip hoorplicht, dat vereist dat aan verzoeker de kans wordt gegeven om alle elementen te ontwikkelen die betrekking hebben op zijn familie- en privéleven. Dit gebeurt niet door een loutere stereotiepe invullijst en de vraag naar het al of niet hebben van familie.

Er werd aan verzoeker enkel een vragenlijst voorgelegd op 11.5.2017, dit is acht maanden voor de hier bestreden beslissing. Die vragenlijst had geen betrekking op de hier bestreden beslissing. In die vragenlijst werd wat artikel 8 EVRM betreft enkel gevraagd of hij familie had in België, maar niet naar eventueel privéleven in België noch naar zijn privé- en familieleden in Nederland.

Dit volstaat niet om het hoorrecht te garanderen; het hoorrecht moet effectief gericht zijn op het inreisverbod zelf en aan verzoeker dient duidelijk te worden gemaakt dat de vragenlijst daarvoor bedoeld was. Dit is niet gebeurd.

Overigens had verzoeker, indien hij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

*Verzoeker had gewezen op zijn medische toestand en de verzorging die hij had ondergaan in de gevangenis te Brugge.
Hij had ook gewezen op zijn familiale toestand.*

Hij had gewezen op zijn scholing als juwelenhandelaar en het belang om hiervoor ondermeer naar België te kunnen reizen.

Verzoeker is nooit gehoord geweest over deze beslissing zelf. Dit is in strijd met vermeld artikel 41 van het Handvest.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Indien verzoeker gehoord was had hij in het kader van artikel 3 en 8 EVRM kunnen wijzen op zijn gezondheidstoestand en privéleven.

Als hij gehoord was had hij deze gegevens kunnen voorbrengen en dit zou tot een andere beslissing hebben geleid."

3.2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontlelen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken.

3.3. De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35). Het kan niet ter betwisting staan dat de bestreden beslissing die getroffen werd ten aanzien van een EU-onderdaan en die ertoe strekt een verbod om het Rijk te betreden gedurende 15 jaar op te leggen, binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt en verplicht tot eerbiediging van de rechten van verdediging van verzoeker.

3.4. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

3.5. Verzoeker uit kritiek op de wijze waarop hij werd gehoord. Hij betoogt dat de vragenlijst "hoorrecht" van 8 januari 2018 niet voldoet aan de vereisten van het hoorrecht. Zo stelt hij dat voormelde vragenlijst

louter stereotiep is. Verzoeker geeft aan dat het hoorrecht vereist dat de vragenlijst effectief is gericht op het inreisverbod en dat dergelijks ook duidelijk dient te worden gemaakt aan verzoeker. Verder brengt verzoeker concrete elementen aan die hij had kunnen aanreiken, indien hij naar behoren was gehoord. Zo zou hij gewezen hebben op zijn medische toestand die gepaard ging met verzorging in België, zijn privéleven in België en op zijn scholing als juwelenhandelaar en het belang om hiervoor onder meer naar België te kunnen reizen.

3.6. De Raad wijst erop dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontzeggen nadat hij het land heeft verlaten. Het houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738).

3.7. De Raad dient in deze op te merken dat de vragenlijst “*hoorrecht*” van 8 januari 2018 – d.i. de vragenlijst waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen – zoals deze zich in het administratief dossier bevindt, enkel is opgesteld in het Italiaans. Deze vragenlijst “*hoorrecht*” van 8 januari 2018 is niet voorzien van enige vertaling, zodat de Raad geen wettigheidstoetsing kan uitvoeren betreffende de concrete omstandigheden van dit gehoor. De Raad kan dan ook niet verifiëren welke vragen precies werden gesteld, in welk verband ze werden gesteld – verwijderingsmaatregel of inreisverbod of beide – noch welk antwoord verzoeker hierop heeft verschaft.

3.8. De Raad concludeert aldus dat verzoeker concrete kritiek uitoefent op de wijze waarop in casu het hoorrecht werd uitgeoefend, waarbij het administratief dossier enkel een door verzoeker ondertekende vragenlijst “*hoorrecht*” van 8 januari 2018 bevat die is opgesteld in het Italiaans en niet is vergezeld van een vertaling in één van de landstalen. In deze omstandigheden wordt een wettigheidscontrole door de Raad op de bestreden beslissing verhinderd (RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323). De Raad kan in deze ook niet uitsluiten dat de elementen die verzoeker in zijn verzoekschrift ontwikkelt en die hij zou hebben aangebracht indien hij specifiek zou zijn gehoord in het kader van een inreisverbod, aanleiding zouden hebben kunnen geven tot een andersluidende beslissing dan een inreisverbod met een geldingsduur van 15 jaar. Hierover concreet oordelen zou de Raad ertoe nopen zich in de plaats te stellen van de verwerende partij bij het appreciëren van de geldingsduur van een inreisverbod, wat hem niet toekomt als annulatierechter (RvS 7 juni 2018, nr. 241.738). Een vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich derhalve op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA